

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.J.**, bývajúceho v Č., zastúpeného JUDr. V., advokátom, so sídlom vo V., proti žalovanému **C., B.**, zastúpenému JUDr. O., advokátom, so sídlom v L., o **zaplatenie 12 052,18 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17 C 41/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. februára 2012 sp. zn. 14 Co 107/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica v poradí prvým rozsudkom z 19. februára 2004 č.k. 17 C 167/2001-173 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 363 084 Sk spolu so 16,5% úrokom z omeškania od 12. marca 2003 až do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatných častiach, o zaplatenie 95 003 Sk s príslušenstvom, o uloženie povinnosti dodať žalobcovi ojazdené motorové vozidlo Š. X. 66 kw, o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu konkrétne označenému, konanie v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia v sumách uvedených vo výroku rozsudku. Takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalovaný v čase predaja vozidla žalobcovi nedisponoval právom vozidlo scudziť, a tak kúpna zmluva z 11. septembra 2000 uzavretá medzi účastníkmi je neplatná. Plnenie žalobcu, smerujúce na zaplatenie časti dohodnutej kúpnej ceny tak predstavovalo pre žalovaného bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu a žalobca mal nárok na jej vrátenie. Úspešnému žalobcovi (§ 142 ods. 1 O.s.p.) priznal náhradu trov konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. októbra 2004 sp. zn. 16 Co 193/2004 rozsudok súdu prvého stupňa (vo veci samej) podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozsudkom z 26. septembra 2007 sp. zn. 4 M Cdo 20/2005 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. októbra 2004 sp. zn. 16 Co 193/2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Záver obidvoch procesných súdov, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy o predaji motorového vozidla, keďže žalovaný ako predávajúci nedisponoval právom vlastníctva k predávanej veci, považoval za predčasný. Vychádzal z toho, že súdy nevenovali dostatočnú pozornosť rozhodujúcim právnym skutočnostiam, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy o kúpe motorového vozidla medzi žalobcom a žalovaným, konkrétne obsahu právneho vzťahu založeného kúpnu zmluvou medzi žalovaným a J.J., najmä či účastníci takejto zmluvy sú podnikateľmi a či záväzkové vzťahy zo zmluvy sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. V kladnom prípade by potom pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu kúpy bolo rozhodujúce, či žalovaný sa dôvodne domnieval a predpokladal oprávnenosť J.D.J. predat' sporné motorové vozidlo a či je možné spochybnit' dobrú vieru žalovaného v čase uzavretia kúpnej zmluvy predpokladanú v § 446 Obchodného zákonníka. Dovolací súd uzavrel, že pokiaľ súdy vec z vyššie uvedených hľadísk neposudzovali, sú závery o absencii vlastníckeho práva žalovaného k predmetnému vozidlu, jeho neoprávnenosť s týmto vlastníckym právom disponovať s následkom neplatnosti sudzovacieho úkonu, predčasné.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 26. februára 2008 sp. zn. 13 Co 154/2007 rozsudok súdu prvého stupňa z 19. februára 2004 č.k. 17 C 167/2001-173 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v skrátenej verzii odkazujúc na dôvody zrušujúceho rozsudku dovolacieho súdu.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 18. januára 2011 č.k. 17 C 41/2008-453 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 12 052,18 Eur so 16,5% úrokom z omeškania ročne od 12. marca 2009 až do zaplatenia a rozhodol o náhrade trov konania tak, že uložil žalovanému s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. povinnosť nahradiť žalobcovi ako procesne úspešnému účastníkovi trovy konania 3 311,76 Eur v lehote troch dní odo dňa nadobudnutia

právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď po doplnení dokazovania mal za preukázané, že žalovaný predmetné motorové vozidlo získal od tretieho subjektu na základe kúpnej zmluvy a toto vozidlo následne predal žalobcovi, ktorý zaň zaplatil kúpnu cenu. Závazkový vzťah medzi žalovaným a tretím subjektom sa netýkal podnikateľskej činnosti obidvoch účastníkov právneho vzťahu, pretože predaj vozidla nesúvisel s predmetom podnikania J.D.J. a nebol v čase predaja motorového vozidla žalovanému držiteľom vozidla a teda ani jeho vlastníkom. Menovaný motorové vozidlo zakúpil síce ako podnikateľ, živnostník, ale pre svoje potreby, čo vyplýva z predloženého účtovníctva a motorové vozidlo mal zahrnuté do svojho hmotného investičného majetku a nekúpil ho tak za účelom predaja v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou. Súd mal z potvrdenia Obvodného úradu v Dolnom Kubíne, odboru živnostenského podnikania preukázané, že na takúto obchodnú činnosť nemal oprávnenie a ani v predmete podnikateľskej činnosti. Týmto považoval spochybnenú aj dobrú vieru žalovaného predpokladanú v § 446 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa kúpnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným považoval za neplatnú, pretože žalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol vlastníkom motorového vozidla a žalobca tak nemohol nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka, teda subjektu, ktorý v čase uzatvárania kúpnej zmluvy sám nedisponoval vlastníckym právom k predmetu kúpy. Súd prvého stupňa ustálil, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalovaný tým, že od žalobcu prijal sumu 363 084 Sk ako plnenie z neplatnej zmluvy, sa na úkor žalobcu obohatil a preto je podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 7. februára 2012 sp. zn. 14 Co 107/2011 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 12 052,18 Eur potvrdil a rozsudok vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 16,5%-né úroky z omeškania ročne od 12. marca 2003 až do zaplatenia a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takto rozhodol, keď rozsudok súdu prvého stupňa (vo veci samej) považoval podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. za vecne správny. Zdôraznil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zamerané na skutočnosti, ktoré boli z hľadiska právneho posúdenia oprávnenosti uplatneného nároku relevantné v zmysle právneho názoru vysloveného dovolacím súdom (rozsudok z 26. septembra 2007 sp. zn. 4 MCdo 20/2005). Zhodne s názorom súdu prvého stupňa odvolací súd považoval za rozhodujúce ozrejmiť, či predávajúci J.J. bol podnikateľom s oprávnením kupovať a predávať osobné motorové

vozidlá a či záväzkový vzťah (kúpna zmluva o prevode osobného motorového vozidla) sa týkal podnikateľskej činnosti účastníkov právneho vzťahu a teda či daný záväzkový vzťah možno považovať za relatívny obchodný vzťah v zmysle zákonných kritérií obsiahnutými v § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti za východiskové považoval vyjadrenie Obvodného úradu Dolný Kubín, odbor živnostenského podnikania z 2.2.2010 a výpoveď svedka J. D. Odvolací súd právne závery, na základe ktorých prvostupňový súd meritórne rozhodol, považoval za správne, keď bolo preukázané, že J.J. nezakúpil motorové vozidlo v rámci výkonu predmetu podnikania, keďže takúto podnikateľskú činnosť nemal zapísanú v predmete podnikania – výkonu činnosti a tak otázku nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného nebolo možné posudzovať s predpokladom jeho dobromyseľnosti v zmysle § 446 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalovaný následne predal žalobcovi vec, ktorá mu vlastnícky nepatrila, kúpnu zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným je potrebné považovať za neplatnú. Žalovaný získal bezdôvodné obohatenie plnením z neplatného právneho úkonu a neoprávnene prijaté plnenie musí vydať tomu, na úkor koho sa bezdôvodne obohatil (§ 451 a § 456 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd ďalej uviedol, že i napriek tomu, že žalovaný medzičasom žalobcovi danú sumu zaplatil, bolo nutné právoplatne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným upraviť a zastabilizovať v záujme zachovania právnej istoty ohľadom oprávnenosti už poskytnutého plnenia. Odvolací súd, rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým tento rozhodol o úrokoch z omeškania považoval za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a preto ho zrušil a to aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a v tomto rozsahu vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa rozhodne i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 2 O.s.p., keď súdy sa neriadili právnym názorom odvolacieho súdu, namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a ako dovolací dôvod uvádzal § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Vyčítal odvolaciemu súdu, že sa vo svojom rozhodnutí obmedzil na konštatovanie obsahu odôvodnenia súdu prvého stupňa, obsahu odvolania žalovaného, vyjadrenia žalobcu, opísanie celej histórie danej spornej veci a prevzatie odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa. Mal za to, že súdy nesprávne vyhodnotili výpoveď svedka J. D. Považoval zo strany odvolacieho súdu výklad pojmu „v súvislosti s podnikateľskou činnosťou“ za nesprávny a v súvislosti s tým aj spochybnenie jeho dobrej viery predpokladanej v § 446 Obchodného zákonníka. Trval na tom, že sa pre účely aplikovateľnosti § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka

nevyžaduje, aby išlo o vzťahy, ktorými sa bezprostredne realizuje predmet podnikania, ale je zrejmá súvislosť s podnikateľkou činnosťou a to na oboch stranách záväzkového vzťahu. Podľa jeho názoru žalovaný v právnej pozícii kupujúceho a J.J. v právnej pozícii predávajúceho, sú pre účely posúdenia záväzkového vzťahu podnikateľmi a ich záväzkové vzťahy z tejto zmluvy sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Žalovaný tak nadobudol vlastníctvo k predmetnému motorovému vozidlu v súlade s § 446 Obchodného zákonníka a bol oprávnený toto vlastníctvo ako vlastník previesť na žalobcu, čím splnil voči nemu svoj záväzok. K žiadnemu bezdôvodnému obohateniu z jeho strany tak nedošlo. Žalovaný uzavrel, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, zároveň niektoré tvrdenia, o ktoré sa opiera, nemajú podklad vo vykonanom dokazovaní a tak samotné konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Žalobca namietal dôvodnosť podaného dovolania a žiadal ho preto zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia. V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať podľa § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 243 ods. 1 prvej a druhej vety O.s.p., ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2007 sp. zn. 4 MCdo 20/2005, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok krajského súdu vyplýva, že dovolací súd považoval názor procesných súdov, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy o predaji motorového vozidla za predčasný, keďže súdy nevenovali pozornosť rozhodujúcim právnym skutočnostiam, ktoré predchádzali uzavretiu zmluvy o kúpe motorového vozidla medzi žalobcom a žalovaným. Vyjadril záväzný právny názor, akým smerom by sa malo ďalšie konanie uberať a ktoré skutočnosti by mali byť v konaní objasnené. V ďalšom konaní súd prvého stupňa, ktorého

predchádzajúci rozsudok zrušil odvolací súd a vec mu vrátil na ďalšie konanie, doplnil dokazovanie v dovolacom súde naznačenom smere, s ktorými zisteniami sa stotožnil odvolací súd. Na základe vykonaného dokazovania uzavreli, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, pretože žalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol vlastníkom motorového vozidla a žalobca nemohol nadobudnúť vlastníckeho právo od nevlastníka. Zároveň náležite zdôvodnili, prečo nebolo možné žalovanému poskytnúť ochranu predpokladanú v § 446 Obchodného zákonníka, t.j. ochranu dobromyseľnému kupujúcemu. Pri takto ustálenom skutkovom stave súd prvého stupňa považoval žalovaným prijaté plnenie za plnenie z neplatnej zmluvy, čím sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil s následnou povinnosťou bezdôvodné obohatenie vydať (§ 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu a pri jeho hodnotení dospel v záveru, že uplatnený nárok žalobcu je dôvodný, s čím sa stotožnil aj odvolací súd, nemožno súdom vyčítať pochybenie v tom smere, že by sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu.

S prihliadnutím na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Existencia žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

Z dovolania žalobcu je zrejmé, že namieta nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi. Dovolací súd uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie

je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Neopodstatnenou bola ja dovolacia námietka o odňatí možnosti dovolateľovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil.

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípade dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

Nemožno opomenúť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Citované nové ustanovenie tak reagovalo na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch je preto podľa novej právnej úpravy postačujúce už len stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

V preskúmvanej veci tým, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na ne odkázal, bolo potrebné odôvodnenie jeho rozsudku posudzovať v kontexte s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných v § 157 ods. 2 O.s.p. na riadne odôvodnenie rozsudku je postačujúce, ak súd v odôvodnení stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa,

ktorý uviedol, z ktorých skutkových zistení a právnych úvah pri rozhodovaní danej veci vychádzal, spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Jeho skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ne odkazujúce odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2 O.s.p.).

Žalovaný ďalej v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že oba vyššie uvedené dovolacie dôvody sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, ale tieto dôvody sami osebe prípustnosť dovolania žalovaného nezakladajú. Otázkou, či sú tieto dovolacie dôvody opodstatnené namietané sa dovolací súd môže zaoberať iba, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). O takýto prípad v danej veci nešlo.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania, dovolací súd sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že úspešnému žalobcovi náhradu týchto trov nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou jeho advokáta za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, vzhľadom na zrejmú neprípustnosť podaného dovolania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová